

הרב קוק על: הטוב ביותר להיות 'אנשים נורמליים' Rav Kook on: "It's Best to be Normal People"

1. הראי"ה קוק, עין איה שבת, ב, רלט, על שבת לג ע"א
 תנו רבנן, ג' מיני הידרוקן הן: של עבירה: עבה, ושל רעב: תפוח, ושל כשפים: דק. שמואל הקטן
 חש ביה, אמר רבונן של עולם: מי מפיס? איתסי. אביי חש ביה, אמר רבא: ידענא ביה בנחמני
 דמכפין נפשיה.

א. הדרכים הכבושים לרבים במשקלי דרכי החיים מוכרחים הם שימצאו בהם יוצאים מן הכלל,
 ביותר הדברים מצויים באנשים גדולים, שעומדים למעלה מהדרכים המסוללים לרבים
 בכחותיהם הנשגבים.

ב. אמנם גם הגדולים הללו בחטאם אל סדר היצירה, הנה יקבלו כמה פעמים את העונש הכרוך
 בעקב הפעולה הבלתי מסודרת.

ג. הנה יהיה מזה תולדה טובה, לבל יהינו רבים לאחוז באותו הדרך המיוחד שיראה לו איש גדול,
 שהוא צריך לבור לעצמו, וידעו שאם ילכו בה יכשלו. ואותן הטובות הגדולות הרוחניות הנמסרות
 לאנשים גדולים בקבעם להם דרך מיוחד אפילו באופן של פגיעה בסדרי החיים הקבועים, זה לא
 ישיגו כל מי שלא באו לאותה מדה.

ד. ע"כ רק דרך התורה הכבושה היא הראויה לרבים, אם שאין להרהר אחר מורם מעם גם
 ביציאתו מסדר המורגל. ע"כ בתור הערה כוללת אמר רבא **ידענא ביה בנחמני דמכפין נפשיה**.
 אבל רק לו יש רשות לאחוז באורח כזה, אף שהוא [מלא] מכשולות, ואם יפול יקום, אבל חלילה
 לאחר לעשות כמעשהו כי לא זוהי מדת בינונים.

2. מאמרי הראי"ה אחדות ושניות, עמ' 235

לפעמים, אמנם, אנו רואים שבעלי הרוחניות, צדיקי הדור, נוטים לנזירות ופרישות ומואסים
 בחומריות. אבל זהו סימן שבא קלקול בעולם, וכדי להתרפאות מן הקלקול הם משתמשים **בסמים**
חריפים, שהבריא, כמובן, אינו צריך להם כלל. משל נתנו המקובלים מקדושת השבת וקדושת יום
 הכפורים. קדושת השבת גדולה מקדושת יום הכפורים, ובכל זאת מצוה לאכל ולשתות בשבת
 ולהתענג בחיים והיא תדירה, ולהיפך יום הכפורים קדושתו פחותה מקדושת השבת ואסור לאכל
 בו ולהתענג, מפני שהוא בא לכפר על החטאים, ועל כן אינו בא אלא פעם, בתקופה ידועה.
 וכשהחטאים מתמרקים, אז הרוחניות והחומריות מתאחדים יחד, והעולם מתמלא חדוה וענג **זמן**
שמחתנו.

3. אגרות הראיה א, פח (לתלמידו הצעיר הרי"מ חרל"פ)-

ולמען ה' שתהיה עבודתו רק בשמחה, בלא שום עצבות ודאגה כלל וכלל. לנו יושבי חבל הנעים
 [=ארץ ישראל] (ע"פ תהלים טז, ו; קה, יא), וק"ו יושבי עיה"ק, ראוי לשמח בעושינו... ביותר, ולעורר
 ע"י שמחתנו שמחת ד'. ... ולמע"ה שלא להכביד עליו שום דבר יותר מכח הבריאות, כי זאת היא רק
 עצת היצר, ולא אותי קראת וגו' [יעקב כי יגעת בי ישראל!] (ישעיהו מג, כב), כי אם לתן מרגע לגוף
 והרחבה לנפש, ויפה שעה אחת של תורה ועבודה במנוחה מאהבה מכמה ימים של קדרות.

4. הראי"ה קוק, "הדור", עקבי הצאן, עמ' קיד-קטו-

שם [=בגלות]... אי אפשר לשאוף לחיים מלאים, כי החיים החברתיים והלאומיים מורעלים ברעל אור ארץ העמים... שהאור הזה עצמו הוא מזהם את הלב והמוח הישראלי, מחלישו ומטמטמו, על כן רק דרך הכבישה הכללית היא הדרך היותר אפשרית... שמה. אבל לא זאת היא **תורת החיים** הנצרכת לדור של עקבא דמשיחא, שהיא מוכרחת להמשך **מארץ החיים** ממקום בית חיינו... הכוחות נתעוררו... אין בשום אופן אפשרות להכניעם בדרך כבישה, כי אם לרוממם ולשגבם... הדרך של האורה...

5. הראי"ה קוק, עין איה שבת, ב, סה-סו-

תוכן החיים השקטים והשלמים... שאפילו אנשי קודש... גם הם יוכלו להכניס בנפשם בלא שום התנגדות... גם את כל ההנהגה הנאותה לחיים מסודרים, וגם את כל העונג הראוי הטבעי לאדם... ולא יעיק דבר מזה אל התעלות הקדושה... הנפש... יכולה ליתן לכל דבר את חוקו הראוי... משלימות וממלאות אותה... אבל בזמן הגלות... אי אפשר כמעט שתימצא נפש שלימה ובריאה בתכלית. ע"כ **הנטייה אל הקצוות** היא תולדה מוכרחת... שבהכרח נעשה המצב הרוחני והחומרי סותר זה את זה.

6. הרי"מ חרל"פ, ממעיני הישועה, עמ' רמד-

הקדושה שבא"י היא דוקא זו המלאה עז וגבורה, וביחוד בהרחבה... ומאחר שתוכן הקדושה בא"י הוא בהרחבה ופריצת כל גבול, לכן **בוחלת היא הארץ הזאת ביראת שמים מצומצמת**, וביחוד יר"ש **עצובה** ודורשת היא דוקא את היראה הגדולה... המביאה מרץ רב, עז וגבורת קדש, **שמחה רבה ועליזות** עמוקה... הכל **בהרמוניא** אחת גם יחד, ובלא זה אין הארץ מוצאת את אושרה... והיא מתרעמת על הבאים שעריה בתוכן ובצורה של גלות...

7. הראי"ה קוק, דואר היום, ל' בתשרי תרפ"ז, עמ' 4-

השקפתי על ההתעמלות נתפרסמה זה מכבר **ולא שיניתי אותה**. יש בה הרבה אידיאליות, עלינו להשיב לעמנו את גבורת גבורי-יהודה הנחוצה לנו לבנין האומה וארצה. דעה משובשת היא הדעה המתנגדת לספורט. דעה זו אינה מתאימה לחיים ולמציאות, הן אנו אומרים **"מלך חפץ בחיים"**. ולכן עלינו להלחם נגד כל המכשולים שבדרכנו, עלינו לחזק את כוחותינו ולאמצם לבנין האומה.

8. פנקסי הראי"ה ד, נספחות, "לימוד יסודי התורה", עמ' תנד-

גם ע"י מיעוט הידיעה בשרשי האמונה נעשה גדול מאד פירוד הדעות ושנאת אחים, כי טבע כל שומר תורה בהיותו בלתי יודע לאשורו את יסודי ההלכה, אז הוא מחמיר יותר מדאי, **והדרך הממוצע האהוב והרצוי שהוא דרך ד'**, לא יוכל לבא כ"א ע"י ידיעה רחבה ועמוקה שעל ידה יוודע איך לפלס נתיב, **במה להקל ובמה להחמיר**. והנה כמקרה המעשים כן מקרה הדעות, מי שלא השלים עצמו בידיעה עמוקה ורחבה בדעות התורה ע"פ שרשם ומקורם, בשום שכל ובקיאות הגונה, הרי הוא בענין דעות כהדיוט. וע"י תמימות דרכו ימשכהו הרצון תמיד להחמיר ולעשות כל דעה מורגלת אצלו, שע"פ השקפה השטחית היא ישרה וקדושה, לעיקר מעקרי התורה, ומי שיאמר שלא כדעתו יחשבהו לכופר בתורה. ומזה תתפשט המשטמה בין אחים, על דברים שאינם כדאי לבא עבורם למצה זו.